

ninger. Fra alle Dele af Landet var der mødt Udsendinge, der havde bragt Kranse og Hilsner fra fjernboende Venner; ja endog en berømt norsk Folkedigter og Kraft-Agitator, der for Tiden var paa en Foredrags-Rundtur i Danmark, havde til almindelig Glæde indfundet sig og vakte den største Opsigt med sin imponerende Person og sin højmalede Tale. Overalt, hvor han viste sig, samlede en andægtig lyttende Tilhørerkreds omkring ham, og særlig fulgtes han paa en nærgaaende Maade af Niels og nogle andre unge Karle, der kappedes om at blive den udvalgte, paa hvis Skulder han lagde sin Haand, naar han talte.

Emanuel var først sent kommen tilstede. Netop som han og Hansine om Morgenens stod i Begreb med at tage over Fjorden, var der indtruffet et Ilbud fra Aggerbølle med Bøn om, at han vilde komme ud og berette hans Kone, der laa for Døden og næppe levede Dagen over. Hansine havde da maattet tage bort alene; og den egentlige Begravelses-Højtidelighed var tilende, da Emanuel omsider indfandt sig.

Han havde ikke opholdt sig længe i den Menneskemængde, der havde søgt Ly for Regnen under Skolebygningens brede „Svale“, før han blev antastet af en ung Student, der forestillede sig som Student Søren Sørensen og med jysk Snurren paa r'et sagde:

„Jeg tager jo ikke fejl . . . det er jo Emanuel Hansted, ikke sandt? Hvor det var prægtigt! Vi har søgt Dem allevegne. Vi kunde jo nok vide, De maatte være her . . . De maa endelig følge med ind til Lene Gylling. Hun har spurgt efter Dem hele Tiden; hun vil saa hjertensgerne gøre Deres Bekendtskab.“

Halvt mod sin Vilje blev Emanuel ført op ad Trappen. Han var sletikke i Sindsstemning til at tale med fremmede, allermindst med Folk fra København; men den ivrige Student hørte ikke paa hans Indvendinger og trak ham triumferende ind i den over-